

Hồi 36

Mối Tình Đứt Đoạn

Tình linh bị cản ngăn, Tử Lăng nổi giận quát to:
- Hai người giở trò gì thế?

Hai gã nọ đồng thanh đáp:

- Xin tiểu hiệp hãy thứ lỗi, kẻ thuộc hạ này mang trách nhiệm trên mình, không dám xao lãng phận sự được.

- Vì chưa biết được giống quả quý báu này, nên ta định đứng gần xem qua cho mắt nhãn không được hay sao?

Hai gã nọ đồng thanh đáp:

- Nếu không có phù lệnh của Thần Quân, chúng tôi tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Nhất Thốc Dã Tẩu đưa mắt hội ý cùng Tử Lăng, chàng vội đưa tay lên định thừa cơ đột kích.

Thình linh một tiếng cười giòn tan từ phía xa vang vọng lại:

- Kia hai vị, đã nửa đêm rồi sao không đi ngủ, còn đến hoa viên làm gì?

Tiếng nói vừa dứt, Hoa Trung Tú nhanh như tên xẹt từ trong bóng tối bay vút đến, nhẹ nhàng đứng trước mặt mọi người.

Bốn gã đại hán vội chấp tay chào, đồng thanh thốt:

- Chúng tôi kính chào Công Chúa.

Hoa Trung Tú đưa mắt về phía lão Nhất Thốc Dã Tẩu, có ý phiến trách:

- Đêm đã khuya rồi, sao không dẫn dắt Văn thiếu hiệp an nghỉ, lại đến đây làm gì?

Văn Tử Lăng vội đỡ lời:

- Tại hạ và lão tiền bối không ngủ được nên đi ra dạo mát, không ngờ lạc bước đến đây...

Chàng lại giả vờ không hiểu, hỏi tiếp:

- Khu vực này, chúng tôi không có quyền để chân tới hay sao?

Nhất Thốc Dã Tẩu vụt xen vào:

- Còn cô nương đến giờ này vẫn còn chưa ngủ à...?

Hoa Trung Tú mỉm cười đáp:

- Tôi cũng trần trọc mãi không ngủ được, định bước ra hóng mát, ngẫu nhiên lại gặp hai vị ở đây.

Nhất Thốc Dã Tẩu cười hì hì, gật gật đầu:

- Sáng mai là ngày đại hỷ nhật, Công Chúa không ngủ được là phải...

Hoa Trung Tú nửa vui nửa giận, trách:

- Lão tiền bối khéo đùa mãi...

Làn thu ba của nàng liếc nhẹ về phía Văn Tử Lăng, miệng chum chim cười tình, thăm bảo:

"Lão già chỉ được nước chế giễu nàng thôi, còn chàng cũng như nàng, cùng chung một tình trạng phập phồng hơn hở, chờ đợi mà không tài nào ngủ được..."

Thình lình...

Một thế võ nhanh nhẹn và chớp nhoáng, lão già nhảy vọt đến bên nàng đưa tay khóa chặt mạch huyết của tay hữu của nàng lại...

Tất cả những thuộc hạ đều kinh hoàng thất sắc, họ ngẩn người ra chưa biết phản ứng cách nào...

Hoa Trung Tú sau phút định thần, nổi giận quát to:

- Lão già quỷ... Ngươi bộ chán sống hay sao...?

Nhất Thốc Dã Tẩu dần giọng:

- Nếu cô nương kêu to lên, thì hành động ấy mới thật là chán sống!

Bốn gã đại hán định liều mạng xông tới, nhưng chủ nhân của họ bị kẹt trong tình trạng bất lợi, họ đành phải đứng dừng lại chờ đợi.

Hoa Trung Tú cắn chặt đôi răng đưa mắt về phía Tử Lăng cầu cứu:

- Văn công tử...! Chàng định đứng ngó hay sao?

Văn Tử Lăng lãnh đạm thốt:

- Tại hạ vì bị áp bức đến đây, chứ nào phải ham muốn hoàn cảnh này đâu!

Nước mắt tuôn như mưa, Hoa Trung Tú nhìn Tử Lăng hỏi:

- Tôi một lòng dạ yêu thương Văn công tử, thế mà ngược lại đối với tôi công tử không có một chút tình cảm nào hay sao?

Văn Tử Lăng nheo mày đáp:

- Tại hạ không thể chấp nhận việc yêu cầu của cô nương được. Điểm thứ nhất tại hạ đã đính hôn rồi... Điểm thứ hai Tử Vong Động đối với giới võ lâm là một địa điểm cực kỳ nguy hại, tôi nào có ý nghĩ ở lại đây để tham gia vào hành động chẳng mấy chánh của quý Động đâu.

Hoa Trung Tú ngắt lời:

- Thôi... công tử hãy trả lời câu hỏi này, vậy thâm tâm của công tử có thật dạ yêu thương tôi hay không?

Văn Tử Lăng nhún vai đáp:

- Câu hỏi của cô nương thật khó trả lời quá! Thanh niên yêu thương một thiếu nữ, đâu phải hoàn toàn ở diện mạo bên ngoài. Tôi và cô nương gặp nhau chưa được bao lâu, nói đến việc yêu đương tôi sợ e có vẻ hơi đường đột quá... vả lại tôi đã bảo rằng tôi và cô nương hoàn cảnh hiện tại không thể đàm luận việc yêu thương được!

Hoa Trung Tú sắc diện tái nhợt, khẽ thở dài:

- Giả sử chưa đính hôn, công tử nghĩ sao về việc hôn nhân mà gia gia đã tuyên bố khi này?

Tử Lăng với giọng đánh thép nói:

- Cũng không có một cuộc hôn nhân mỹ mãn giữa tôi và cô nương được.

- Thì ra công tử chê tôi xấu xí, không xứng đôi vừa lứa hay sao?

- Cô nương sắc mạo đẹp để có thừa, nhưng phẩm hạnh chưa đủ. Vả lại, Tử Vong Động đã hun đúc cho cô nương quen thói đi mất rồi.

- Thế ra, công tử đối với tôi không có một chút tình nghĩa nào cả hay sao?

Tử Lăng thành thật gật đầu:

- Như lời cô nương vừa thốt, tôi hiện giờ có thể cho cô nương biết thẳng rằng, sự thật là thế đấy!

Hoa Trung Tú đột nhiên cười lên the thé:

- Rất tốt! Cho tôi được biết sự thật càng sớm càng hay.

Thình lình nàng vụt hét to, tiếng thét vang vang rung động cả hầm đá.

Nhất Thốc Dã Tẩu cả kinh, càng siết chặt tay nàng và thốt:

- Bộ người muốn chết hay sao?

Hoa Trung Tú cười to:

- Lão nói rất đúng, tôi không còn thiết sống nữa!

Với một cử động thật nhanh, nàng thình lình đưa tay tả lên dùng chuồng phong chém mạnh vào tay hữu của nàng đang bị lão già nắm giữ.

Một tiếng soẹt cực mạnh, cánh tay hữu của nàng bị chuồng phong cắt đứt rời ra, nàng được tự do, vừa tẩu thoát vừa hô to:

- Giết chúng nó...! Giết chúng nó...!

Nhưng vừa bước được vài bước, nàng loạng choạng ngã quy xuống đất bất tỉnh.

Việc bất ngờ xảy đến... Nhất Thốc Dã Tẩu cả kinh ném mạnh cánh tay đầm đìa những máu xuống đất, giậm chân than dài:

- Hồng rồi... hồng rồi...

Bốn gã đại hán đồng hét to một tiếng, vung trường kiếm nhảy bổ vào chém xả tới...

Thấy bốn gã đại hán đồng tấn công một lượt, Nhất Thốc Dã Tẩu vội vã kêu to:

- Văn thiếu hiệp mau hạ chúng, nếu chậm trễ bọn tiếp viện sẽ kéo đến rất đông...! Chúng mình càng thêm phần khó khăn nữa...

Vừa nói lão vừa vung chuồng tấn công tới tấp...

Tử Lăng không dám chậm trễ, chàng liền tiếp vận toàn nội lực áp đảo đối phương.

Bốn gã đại hán nào phải tay vừa... bốn luồng kiếm quang dẹt thành một màn kinh lực dũng mãnh, cản ngăn lấy chuồng phong của địch thủ, cho nên hồi lâu hai bên vẫn giữ thế quân bình...

Thấy cuộc chiến đấu, nếu kéo dài thời gian bên chàng sẽ gánh lấy phần bất lợi, Tử Lăng bèn dùng một chiêu tuyệt học Xích Quỷ Thần Công trong Mai Châu Bửu Lục ra. Chàng dốc hết mười hai thành công lực quét thẳng vào đối phương...

“Bùng...”

Một gã đại hán trúng chiêu đầu, trường kiếm thoát ra khỏi tay bay vút lên không, thân hình bị bắn ngược về phía sau hơn một trượng ngã huych xuống đất, nằm im không cựa quậy được nữa...

Hạ được một tên đại hán, tinh thần chiến đấu của ba đại hán còn lại bị nao núng rất nhiều, trong khoảnh khắc, một gã đại hán thứ hai cũng bị kinh lực của Nhất Thốc Dã Tẩu đánh ngã nằm sóng sượt...

- o O o -